

Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών

Ομιλία του Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, επισκόπου Καυκάσου και Ευξείνου Πόντου, περί μετανοίας.

Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών. Μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω. Αυτά ήσαν τα πρώτα λόγια του κηρύγματος του θεανθρώπου Ιησού Χριστού. Αυτά τα ίδια λόγια λέγει και σ' εμάς μέχρι σήμερα, μέσω του Ευαγγελίου.

Όταν επληθύνθη περισσότερο από κάθε άλλη εποχή η αμαρτία στον κόσμο, κατήλθε εδώ στην γη μας ο Παντοδύναμος Ιατρός. Κατήλθε στον τόπον αυτόν της εξορίας, στον τόπο των βασάνων και των παθών μας, που είναι μία πρόγευσις των αιωνίων βασάνων της κολάσεως, και ευαγγελίζεται την λύτρωση, την χαρά και την ίαση σε όλους τους ανθρώπους, χωρίς εξαίρεση, λέγοντας «μετανοείτε».

Η δύναμις της μετανοίας είναι θεμελιωμένη στην δύναμη του Θεού. Ο Ιατρός είναι πανίσχυρος, και η ίασις που Εκείνος χαρίζει είναι παντοδύναμος. Την εποχή εκείνη, όταν εκήρυσσεν εδώ στην γη ο Κύριος, καλούσε σε θεραπείαν όλους όσοι ήσαν

άρρωστοι από την αμαρτία, και δεν θεωρούσε καμμίαν αμαρτίαν ως αθεράπευτον. Και τώρα, επίσης, συνεχίζει να καλή όλους, και υπόσχεται, και χαρίζει πράγματι την άφεση για κάθε αμαρτία και την ίαση για κάθε αμαρτωλή ασθένεια.

Ω σεις, οι οδοιπόροι της γης. Ω σεις, όλοι όσοι αναλίσκεσθε ή σύρεσθε στην ευρύχωρον οδόν, μέσα στον ακατάπαυστο θόρυβο των γήινων μεριμνών, περισπασμών και διασκεδάσεων, ανάμεσα σε άνθη ανάμικτα με αγκάθια, σεις που σπεύδετε και ακολουθείτε αυτόν τον δρόμο, κατευθυνόμενοι προς το τέλος, που είναι σε όλους γνωστόν και όμως όλοι το λησμονούν: ο σκοτεινός τάφος και η ακόμη σκοτεινότερα και φοβερωτέρα αιωνιότης. Σταματήστε! Αποτινάξτε την γοητείαν αυτού του κόσμου, που σας κρατεί μονίμως σε αιχμαλωσία! Ακούστε αυτό που σας ευαγγελίζεται ο Σωτήρ ημών Χριστός, δώστε στα λόγια του την προσοχή που τους αρμόζει: «Μετανοείτε και πιστεύετε εν τω ευαγγελίω. Μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Σας είναι απαραίτητο, οδοιπόροι σεις της γης, να στρέψετε όλη σας την προσοχή σ' αυτήν την ζωτικά ωφέλιμη και σωτήρια νουθεσία. Αλλιώς θα φθάσετε στον τάφο, θα φθάσετε στο κατώφλι και στην πύλη της αιωνιότητος, χωρίς να έχετε προηγουμένως κατανοήσει καθόλου ορθά την αιωνιότητα, ούτε τις υποχρεώσεις εκείνων που εισέρχονται σ' αυτήν, έχοντας προετοιμάσει τον εαυτό σας μόνο για τις δίκαιες τιμωρίες που θα υφίστασθε αιωνίως για τις αμαρτίες σας. Η βαρύτερα δε και σοβαρότερα αμαρτία είναι το να μη δίδετε προσοχή στους λόγους του Σωτήρος μας Χριστού, δηλαδή να τον περιφρονήτε. Μετανοείτε!

Αποκοιμίζει και εξαπατά τον άνθρωπον ο δρόμος της επιγείου ζωής. Στα μάτια αυτών που αρχίζουν την πορεία τους σ' αυτήν, παρουσιάζεται σαν ένα ατελείωτο πεδίο που σφύζει από πραγματικότητα. Για όσους την τελείωσαν, παρουσιάζεται σαν ένα συντομότατο ταξίδι που συνοδεύεται από όνειρα και μάλιστα χωρίς περιεχόμενο. Μετανοείτε!

Και την δόξα και τον πλούτο και όλα τα άλλα φθαρτά αποκτήματα και πλεονεκτήματα, που για την εξασφάλισή τους αναλίσκει όλη την επίγειο ζωήν του και όλες τις δυνάμεις της ψυχής και του

σώματός του ο τυφλωμένος αμαρτωλός, οφείλει να τα εγκαταλείψει μέσα στα λίγα εκείνα λεπτά κατά τα οποία το ένδυμα της ψυχής, το σώμα, αφαιρείται και αποσπάται από αυτήν. Τότε η ψυχή οδηγείται από τους αυστηρούς αγγέλους στο Κριτήριο του δικαίου Θεού, του αγνώστου σ' αυτήν, Εκείνου τον οποίον αυτή έχει περιφρονήσει. Μετανοείτε!

Μοχθούν οι άνθρωποι και βιάζονται να πλουτίσουν σε γνώσεις, οι οποίες όμως είναι μικράς μόνον σημασίας, και κατάλληλες για κάποιο μόνον χρονικόν διάστημα. Γνώσεις που συμβάλλουν στην ικανοποίησιν αναγκών, ανέσεων και ιδιοτροπιών της επιγείου ζωής. Περιφρονούμε τελείως τις ουσιαστικές, τις αναγκαίες γνώσεις και την εργασία, για τα οποία και μόνο μας έχει χαρισθεί η επίγειος ζωή. Δηλαδή την γνώση του Θεού, και την συνδιαλλαγή μας με αυτόν μέσω του λυτρωτού μας Χριστού. Μετανοείτε!

Αδελφοί, ας εξετάσωμε την επίγειο ζωή μας αντικειμενικά, αμερόληπτα, υπό το φως του Ευαγγελίου. Είναι μηδαμινή, ένα τίποτε. Όλα της τα αγαθά αφαιρούνται με τον θάνατον, αλλά συχνά και πολύ πριν από τον θάνατο με ποικίλες, απροσδόκητες καταστάσεις. Αυτά τα φθαρτά, τα τόσο γρήγορα εξαφανιζόμενα αγαθά, δεν αξίζουν να ονομάζονται αγαθά. Στην πραγματικότητα είναι απάτες και παγίδες. Όσοι κολλούν και βυθίζονται στις παγίδες αυτές, και συλλαμβάνονται από αυτές, αποστερούνται από τα αληθινά, τα αιώνια, τα ουράνια, πνευματικά αγαθά, που αποκτούμε όταν πιστεύωμε στον Χριστό και τον ακολουθούμε στην μυστικήν οδό της ευαγγελικής ζωής. Μετανοείτε!

Σε πόσο φοβεράν τύφλωση ευρισκόμεθα! Πώς από αυτήν την τύφλωση αποδεικνύεται οφθαλμοφανώς η πτώσις μας! Βλέπουμε τον θάνατο των αδελφών μας. Γνωρίζουμε ότι ο θάνατος επίκειται, ίσως και πολύ σύντομα, και για μας, διότι κανείς από τους ανθρώπους δεν έμεινε εδώ στην γη για πάντα. Βλέπουμε ότι πολλούς, και πριν από τον θάνατο, η επίγειος ευτυχία τους προδίδει. Βλέπουμε αυτήν την ευτυχία να μεταβάλλεται συχνά σε δυστυχία, που ομοιάζει με καθημερινήν εμπειρία θανάτου. Παρ' όλην αυτή την τόσον οφθαλμοφανή μαρτυρία της ιδίας μας της πείρας, εμείς

κυνηγούμε τα πρόσκαιρα μόνον αγαθά ωσάν να ήσαν μόνιμα, αιώνια. Μόνον σ' αυτά είναι στραμμένη η προσοχή μας! Ξεχασμένος ο Θεός! Ξεχασμένη και η μεγαλοπρεπής και συνάμα φοβερά αιωνιότης! Μετανοείτε!

Θα μας προδώσουν, αδελφοί, οπωσδήποτε θα μας προδώσουν όλα τα φθαρτά αγαθά. Τους πλουσίους και τους πάμπλουτους θα τους προδώσει ο πλούτος τους, τους ενδόξους η δόξα τους, τους νέους η νεότης τους, τους σοφούς η σοφία τους. Ένα μόνον αιώνιο και ουσιώδες αγαθόν ημπορεί να αποκτήσει ο άνθρωπος κατά την διέλευσή του από την γη. Αυτό είναι η αληθής γνώσις του Θεού και η συμφιλίωσίς του με τον Θεόν, την οποία χαρίζει ο Χριστός. Για να λάβη όμως κανείς τα κορυφαία και υπέρτατα αυτά αγαθά, πρέπει να εγκαταλείψει την αμαρτωλήν ζωή και να την μισήσει. Μετανοείτε!

Μετανοείτε! Τι σημαίνει να μετανοήσωμε; Σημαίνει να ομολογήσωμε τις αμαρτίες μας και να μεταμεληθούμε γι' αυτές. Σημαίνει ακόμη να πάψωμε να τις διαπράττωμε και ποτέ πλέον να μην επιστρέψωμε σ' αυτές, όπως είπε κάποιος μεγάλος άγιος Πατέρας απαντώντας σε ανάλογον ερώτηση. Με τον τρόπον αυτόν πολλοί άνθρωποι μεταβάλλονται σε αγίους της Εκκλησίας μας και πολλοί άνομοι σε ανθρώπους ευλαβείς και δικαίους.

Μετανοείτε! Απορρίψετε από επάνω σας όχι μόνο τις φανερές αμαρτίες, όπως είναι ο φόνος, η αρπαγή, η ακολασία, η διαβολή και το ψεύδος, αλλά και τις ολέθριες διασκεδάσεις, τις σαρκικές ηδονές, τα απρεπή ονειροπολήματα και τους αθέμιτους λογισμούς, όλα, όλα όσα απαγορεύονται από το ευαγγέλιον. Την μέχρι τώρα αμαρτωλήν ζωή σας να την λούσετε με τα δάκρυα της ειλικρινούς μετανοίας.

Όταν καταληφθής από ακηδία και είσαι ψυχικώς εξησθενημένος, μην ειπής μέσα σου «έχω περιπέσει σε βαριά αμαρτήματα. Με την μακροχρόνιον αμαρτωλήν ζωή μου έχω αποκτήσει αμαρτωλές συνήθειες, που με την πάροδο του χρόνου έχουν γίνει σαν φυσικές μου ιδιότητες και έχουν κάνει αδύνατη για μένα την μετάνοια». Αυτούς τους σκοτεινούς λογισμούς σου εμπνέει ο

νοητός εχθρός σου, που δεν τον έχεις προσέξει ακόμη, και δεν τον έχεις αντιληφθεί. Εκείνος γνωρίζει την δύναμη της μετανοίας και φοβείται μήπως η μετάνοια σε αποσπάσει από την εξουσία του. Και προσπαθεί να σε αφελκύση από την μετάνοια με τον λογισμόν ότι ο θεός δεν έχει την ικανότητα να επιφέρει παντοδύναμο την ιατρεία του στην κατάστασή σου αυτή. Αυτού του πολέμου την εμπειρίαν είχε και ο Προφήτης Δαβίδ όταν έλεγε. «Κύριε, τι επληθύνθησαν οι θλίβοντές με; Πολλοί επανίστανται επ' εμέ. Πολλοί λέγουσι τη ψυχή μου, ουκ έστι σωτηρία αυτώ εν τω θεώ αυτου. Συ δε, Κύριε, αντιλήπτωρ μου ει, δόξα μου και υψών την κεφαλήν μου. Φωνή μου προς Κύριον εκέκραξα και επήκουσέ μου εξ όρους αγίου αυτου». Εκείνος που έχει θεοπίσει την μετάνοιαν είναι ο Δημιουργός σου, ο οποίος σε εδημιούργησε εκ του μηδενός. Ευκολώτερα λοιπόν τώρα που σε έχει ήδη φέρει στην ύπαρξη ημπορεί να σε αναπλάση και να μεταμορφώση την καρδιά σου, από φιλαμαρτήμονα να την κάνη φιλόθεο, από φιλήδονο, από φιλόσαρκο, από κακόβουλο και από ηδυπαθή να την κάνη καθαράν, πνευματικήν, αγία.

Αδελφοί! Ας γνωρίσωμε την ανέκφραστον αγάπη του θεού προς το βυθισμένο στην αμαρτίαν ανθρώπινο γένος. Ο Κύριος οικονόμησε την ενανθρώπησή του, έτσι ώστε μέσω της ανθρωπίνης φύσεώς του να ημπορέση να δεχθή τις τιμωρίες που οι άνθρωποι αξίζουν να δεχθούν. Και με το να δεχθή τιμωρίαν Εκείνος ο Πανάγιος, να εξαγοράση και να λυτρώση τους ενόχους από την τιμωρία. Τι τον προσείλκυσε κοντά μας, εδώ στην γη, στον τόπο της εξορίας μας; Μήπως οι δικαιοσύνες μας; Όχι! Τον είλκυσε σε μας η ολεθρία εκείνη κατάστασις στην οποία μας έριξε η αμαρτία μας.

Άνθρωποι αμαρτωλοί! Ας πάρωμε θάρρος, διότι για μας, ακριβώς προς χάριν μας ο Κύριος επετέλεσε το μέγα έργον της ενανθρωπήσεώς του! Επέβλεψε με ασύλληπτον έλεος στις ασθένειές μας. Ας πάψωμε να ταλαντευώμεθα, ας πάψωμε να παραιδώμεθα στην ακηδία και την αμφιβολία. Ας πλησιάσωμε γεμάτοι πίστη, ζήλο και ευγνωμοσύνη, και ας αρχίσωμε την μετάνοια. Ας συμφιλιωθούμε δια μέσου αυτής προς τον θεόν. Ας ανταποκριθούμε, όσον μας είναι δυνατόν, με τις ασθενικές

δυνάμεις μας στην μεγάλην αγάπη του Κυρίου προς εμάς, όπως μπορούν να ανταποκρίνονται στην αγάπη του Δημιουργού τα δημιουργήματά του, τα οποία μάλιστα έπεσαν στην αμαρτία: Ας μετανοήσωμε! Ας μετανοήσωμε όχι μόνο με λόγια, ας δώσωμε μαρτυρία της μετανοίας μας, όχι μόνο με λίγα δάκρυα της στιγμής, ούτε μόνο με την εξωτερική συμμετοχή στις ιερές ακολουθίες της Εκκλησίας, να τελούμε μόνο τις εκκλησιαστικές ιεροτελεστίες, όπως περιωρίζοντο να πράττουν οι Φαρισαίοι. Ας προσκομίσωμε μαζί με τα δάκρυα και με την εξωτερική ευσέβεια και τον άξιον καρπό της μετανοίας μας. Ας μεταβάλωμε την αμαρτωλήν ζωή μας σε σύμφωνον με το Ευαγγέλιον βιοτήν.

«Ίνα τι αποθνήσκετε, οίκος Ισραήλ;». Γιατί χάνεστε, χριστιανοί, με θάνατον αιώνιον εξ αιτίας των αμαρτιών σας; Γιατί να γεμίζετε την κόλαση σαν να μην έχη θεοπισθή μέσα στην Εκκλησία του Χριστού η πανίσχυρος μετάνοια; Αυτή η άπειρος αγαθή δωρεά έχει δοθεί στον οίκον Ισραήλ, δηλαδή στους χριστιανούς. Και όποτε θελήσουμε, καθ' όλην την διάρκεια της ζωής μας, και όποιες και αν είναι οι αμαρτίες μας, η δωρεά αυτή ενεργεί με δύναμη μοναδική. Καθαρίζει από κάθε αμαρτία, σώζει τον κάθε άνθρωπο που προστρέχει στον θεόν, έστω και αν αυτός μετανοήση στα τελευταία λεπτά της ζωής του, μόλις πριν από τον θάνατο.

«Ίνα τι αποθνήσκετε, οίκος Ισραήλ;». Χάνονται τόσοι χριστιανοί με τον αιώνιον θάνατο, για τον λόγο ότι σε όλην την διάρκεια της επιγείου ζωής των δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να ασχολούνται με την αθέτηση των υποσχέσεων που έδωσαν κατά το άγιον Βάπτισμα, και με την δουλεία τους στην αμαρτία. Χάνονται, διότι δεν κρίνουν τον Λόγο του θεού άξιον ακόμη και της παραμικράς προσοχής τους, τον Λόγο που κηρύττει την μετάνοια. Στις ύστατες στιγμές πριν από τον θάνατό τους, δεν κατορθώνουν να επωφεληθούν από την πανίσχυρο δύναμη της μετανοίας. Δεν ημπορούν να επωφεληθούν είτε διότι δεν απέκτησαν καμμίαν γνώση για τον χριστιανισμόν, είτε διότι απέκτησαν μια πολύ ανεπαρκή και συγκεχυμένη γνώση γι' αυτόν, η οποία πρέπει να ονομασθή πλήρης άγνοια μάλλον παρά έστω και

παραμικρά γνώσις.

«Ζω Εγώ, λέγει Κύριος», αναγκαζόμενος να ενισχύση με αυτόν τον τρόπο την διαβεβαίωση ενώπιον των απίστων, και να διεγείρη την προσοχή των απροσέκτων. «Ζω Εγώ, λέγει Κύριος, ου βούλομαι τον θάνατον του ασεβούς, ως το αποστρέψαι τον ασεβή από της οδού αυτού, και ζην αυτόν... Ίνα τι αποθνήσκετε οίκος Ισραήλ;».

Ο θεός εγνώριζε την ασθένεια των ανθρώπων. Εγνώριζε ότι και μετά το Βάπτισμα θα πίπτουν σε παραπτώματα και αμαρτίες. Γι' αυτόν τον λόγο και εθέσπισε στην Εκκλησία του το Μυστήριον της Μετανοίας, δια της οποίας καθαρίζονται οι αμαρτίες που διεπράχθησαν μετά το Βάπτισμα. Η μετάνοια πρέπει να συμβαδίζει με την πίστη στον Χριστό, και να προηγείται από το εις Χριστόν Βάπτισμα. Μετά δε το Βάπτισμα βοηθεί εκείνον που επίστευσε στον Χριστόν και εβαπτίσθη σ' αυτόν, να διορθώση τις παραβάσεις των υποχρεώσεών του.

Όταν πολλοί από τα Ιεροσόλυμα και όλην την Ιουδαία κατέβαιναν στον Ιορδάνη για να βαπτισθούν από τον Ιωάννη, τον κήρυκα της μετανοίας, εξωμολογούντο σ' αυτόν τις αμαρτίες των, όχι επειδή ο άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε ανάγκη να γνωρίζει τις αμαρτίες των προσερχομένων σ' αυτόν, όπως παρατηρεί κάποιος ιερός συγγραφεύς, αλλά διότι ήταν ανάγκη, χάριν της σταθερότητος της μετανοίας τους, μαζί με την λύπη τους για την διάπραξη αμαρτημάτων, να συνενώσουν και την εξομολόγηση των αμαρτιών τους. Η ψυχή που γνωρίζει ότι πρέπει να εξομολογηθή τις αμαρτίες της, λέγει ο ίδιος άγιος, συγκρατείται με αυτήν την ιδία την σκέψη ωςάν με χαλινόν, να μην επαναλάβη τις προηγούμενες αμαρτίες. Αντιθέτως, οι αμαρτίες που δεν έγιναν αντικείμενον εξομολογήσεως, επαναλαμβάνονται με άνεση, ωςάν να διεπράχθησαν στο σκότος. Με την εξομολόγηση των αμαρτιών καταλύεται η φιλική μας σχέσις προς αυτές. Το μίσος προς τις αμαρτίες είναι σημάδι αληθινής μετανοίας, και αποφασιστικότητος του εξομολογουμένου να ζήση ζωήν ενάρετον.

Αν απέκτησες την έξη προς αμαρτωλές πράξεις, τότε να τις εξομολογήσαι συχνά, και σύντομα θα ελευθερωθής από την

αιχμαλωσία σου σ' αυτές, και έτσι με ευκολία και χαρά θα ακολουθής τον Κύριόν μας Ιησούν Χριστό. Αν κάποιος καταδίδει συνεχώς τους φίλους του, οι φίλοι του γίνονται εχθροί του και απομακρύνονται σαν από καταδότη, που επιδιώκει στην πραγματικότητα την καταστροφή τους. Αν κάποιος εξομολογήται τα αμαρτήματά του, αυτά υποχωρούν και τον εγκαταλείπουν, διότι οι αμαρτίες θεμελιώνονται και στηρίζονται επάνω στην υπερηφάνεια της πεπτωκυίας φύσεως, και δεν αντέχουν την αποκάλυψή τους και τον ονειδισμό.

Όποιος με την ελπίδα να μετανοήσει, αμαρτάνει εκ προαιρέσεως και με την πρόθεσή του, αυτός συμπεριφέρεται ύπουλα έναντι του Θεού. Και όποιος, ελπίζοντας ότι θα μετανοήσει, αμαρτάνει αυτοπροαιρέτως και με πρόθεση να ενεργήσει έτσι, αυτός πλήττεται απροσδοκίως από τον θάνατο, και δεν του παρέχεται ο καιρός τον οποίον σκοπεύει να αφιερώσει στην αρετή.

Με το μυστήριο της εξομολογήσεως καθαρίζονται και εκπλύνονται τελείως όλες οι αμαρτίες που έχουν διαπραχθή εν λόγω ή έργω ή διανοία. Για να εξαλειφθούν από την καρδιά οι αμαρτωλές συνήθειες που με την πάροδο των ετών έχουν ριζώσει μέσα της, χρειάζεται να εμμένει κανείς συνεχώς και σταθερά στην μετάνοια. Η συνεχής και σταθερά μετάνοια βιώνεται ως συνεχής συντριβή του πνεύματος, και συνίσταται στην πάλη με τους λογισμούς και τις επιθυμίες, με τα οποία εκδηλώνεται το κρυμμένο στην καρδιάν αμαρτωλόν πάθος, στην χαλιναγωγή των σωματικών αισθήσεων και της κοιλίας, στην ταπεινή προσευχή και στην συχνή εξομολόγηση.

Αδελφοί, με την εκουσία αμαρτία έχουμε χάσει την αγίαν αγνότητα, την καθαρότητα και αθωότητα, που παραβιάζεται όχι μόνον από την αμαρτωλή πράξη, αλλά ακόμη και από την γνώση του κακού. Έχουμε χάσει την καθαρότητα και αθωότητα, μέσα στην πνευματικήν αίγλη και ακτινοβολία της οποίας μας έφεραν στο είναι, κατά την γένεση, τα χέρια του Δημιουργού. Έχουμε χάσει ακόμη και την καθαρότητα που ελάβαμε κατά την ανάπλασή μας με το άγιον Βάπτισμα. Στον δρόμο της ζωής έχουμε κηλιδώσει με ποικίλες αμαρτίες τον χιτώνα μας, τον οποίον ο Λυτρωτής μας

είχε καθαρίσει και λευκάνει προς χάριν μας. Το μόνο που μας έχει απομείνει είναι το ύδωρ, το ύδωρ της μετανοίας. Τι θα απογίνωμε εάν αμελήσωμε και καταφρονήσωμε και αυτό το λουτρόν του καθαρισμού; Θα αναγκασθούμε να παρουσιασθούμε ενώπιον του Θεού με ψυχήν παραμορφωμένην από την αμαρτία, και Εκείνος θα εμβλέψη φοβερός σε μια τοιαύτη μολυσμένην ψυχή, και θα την καταδικάση στο πυρ της γεένης.

«Λούσασθε». λέγει Κύριος ο Θεός στους αμαρτωλούς, «και καθαροί γίνεσθε, αφέλετε τας πονηρίας από των ψυχών υμών, απέναντι των οφθαλμών μου, παύσασθε από των πονηριών υμών... και δεύτε διαλεχθώμεν». Και πώς τελειώνει η δικαία αυτή κρίσις του Θεού, η κρίσις του για την μετάνοια, στην οποία συνεχώς καλεί τον αμαρτωλόν κατά τον καιρόν της επιγείου ζωής του; Όταν ο άνθρωπος ομολογήση τις αμαρτίες του, και αποφασίση να μετανοήση ειλικρινώς και να διορθωθή, τότε ο Θεός λύει την κρίση που υπήρχε μαζί του με την ακόλουθον απόφαση: «Και εάν ώσιν αι αμαρτίαι υμών ως φοινικούν, ως χιόνα λευκανώ, εάν δε ώσιν ως κόκκινον, ως έριον λευκανώ». Αν όμως ο χριστιανός καταφρονήση αυτήν την τελευταία, την πολυεύσπλαχνο κρίση του Θεού, τότε του ανακοινώνεται από τον Θεόν η οριστική του καταδίκη στο αιώνιον πυρ.

«Το χρηστόν του Θεού», λέγει ο Απόστολος Παύλος, «εις μετάνοιαν σε άγει». Ο Θεός βλέπει τα αμαρτήματά σου, παρατηρεί με μακροθυμία τις αμαρτίες που διαπράττεις κάτω από το βλέμμα του, την αλυσίδα των αμαρτιών που διεμόρφωσαν όλον σου τον βίο. Αναμένει την μετάνοιά σου, και συνάμα αναθέτει στην ελευθέρα προαιρεσή σου την επιλογήν της σωτηρίας σου ή της καταδίκης σου στο αιώνιον πυρ. Συ όμως καταχράσαι την αγαθότητα και την μακροθυμία του Θεού! Ουδεμία διόρθωσις και βελτίωσις μέσα σου! Η αδιαφορία σου αντιθέτως αυξάνει! Αυξάνει μέσα σου η αμέλεια και η περιφρόνησις σου προς τον Θεόν αλλά και προς την ιδική σου, την αιώνια τύχη σου. Ενδιαφέρεσαι, μόνο για το πώς θα πληθύνης τις αμαρτίες σου, και στις προηγούμενες αμαρτίες σου προσθέτεις νέες και χειρότερες! «Κατά την σκληρότητά σου και αμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις

σεαυτώ οργήν εν ημέρα οργής και αποκαλύψεως και δικαιοκρισίας του θεού, ος αποδώσει εκάστω κατά τα έργα αυτού. Τοις μεν καθ' υπομονήν έργου αγαθού δόξαν και τιμήν και αφθαρσίαν ζητούσι, ζωήν αιώνιον, τοις δε εξ εριθείας (από φιλόνηκο διάθεση δηλαδή), και απειθούσι μεν τη αληθεία, πειθομένοις δε τη αδικία, θυμός και οργή. θλίψις και στενοχωρία επί πάσαν ψυχήν ανθρώπου του κατεργαζομένου το κακόν».

Αμήν.

(19ος αιών, από το βιβλίο του “Ασκητικές εμπειρίες” τόμ. Α' στο περιοδικόν “Αγιορειτική Μαρτυρία” αρ. 59, σελ. 42 – Από το βιβλίο “Πατερικόν Κυριακοδρόμιον”, σελίς 647 και εξής. Επιμέλεια κειμένου: Δημήτρης Δημουλάς)

Πηγή: kirigmata.blogspot.com